

Una realitat que clama silenciosament

Publicat per: Pepe Rodado

Porto més de dos mesos sense treballar a causa de la COVID-19. Treballo en una residència de joves esportistes, lligada a un institut. No podem tornar a la feina fins que no tornin a obrir els Instituts. Mentrestant, vaig plantejar-me com podia donar un cop de mà davant les nombroses necessitats que anaven apareixent. **Després d'oferir-me a Càritas, van proposar-me participar en un punt de distribució d'aliments, atenent famílies que per primer cop s'acostaven a l'entitat a causa de la pèrdua o aturada de les seves feines provocada per la COVID-19.** Fa més d'un mes que col·laboro en aquesta tasca. Què he observat des d'aquest lloc?

Un 70% de les famílies estan formades per persones immigrants "sense papers". Molts d'ells porten poc temps al nostre país: alguns uns mesos i altres menys de dos anys. N'hi ha que porten tres o més anys i encara no tenen papers. Alguns havien presentat la documentació per regularitzar la seva situació, però la paralització administrativa els ha deixat congelats. Altres estan a l'espera d'aconseguir un contracte laboral d'un any a jornada completa per poder presentar-los.

D'aquest grup, **els que treballaven ho feien sense contracte i la pandèmia els ha tret la font d'ingressos per anar tirant durant el dia a dia**, ja que les feines que feien han quedat aturades: feines de cures, neteja, construcció, etc.

Un altre grup important és el de les persones que han patit un ERTO. **Moltes treballaven en l'hoteleria i la restauració. Només alguns han cobrat el mes de març. Per tant, fa més d'un mes i mig que es troben sense ingressos.** L'angoixa per no poder fer front a

l'alimentació, el pagament dels subministraments, dels lloguers dels pisos o habitacions, etc., és molt alta.

Alguns casos més concrets. El d'una mare amb dos fills adolescents que fa sis mesos que són al nostre país. Encara no han aconseguit empadronar-se per les traves burocràtiques, a les quals s'ha afegit la nul·la atenció presencial a les oficines i que els mitjans telemàtics estan col·lapsats. Resultat: **els dos nois no han pogut escolaritzar-se i perden tot el curs. A més de no tenir accés als drets bàsics que atorga l'empadronament.**

Una noia jove que treballava en una botiga estava de baixa maternal quan va entrar en vigor l'aturada per l'estat d'alarma. La petita empresa va acollir-se a un ERTO, però es van oblidar d'ella i no la van incloure. Un "oblit" **que l'ha deixada a ella i els seus dos fills al límit, en una habitació de lloguer de la qual l'amenacen de fer fora si no paga.**

O el de diverses persones amb formació en educació i sanitat que s'enfronten a una missió gairebé impossible quan intenten convalidar els seus estudis.

Aquesta és la fotografia des de l'atenció directa a 120 famílies. És una fotografia fidel d'una realitat laboral i social molt més ampla. Com la punta d'un iceberg. Aquesta realitat ens parla, a condició que vulguem veure-la i escoltar-la. **Però més important encara és que sigui vista i escoltada pels responsables polítics, perquè puguin donar una resposta decent a aquestes persones.** La majoria d'elles expressen que només volen viure del seu treball i viuen amb certa vergonya el fet d'haver de demanar ajuda...

Per això, aquesta setmana, quan han tornat per segon cop a recollir els aliments, he descobert **una llumeta d'esperança en els ulls i en la seva veu**, perquè han començat a fer algunes hores, o els han trucat de la feina, per dir-los que a finals de mes o principis de juny reprendran l'activitat i compten amb ells.

Una vegada més, **constatem que la feina és molt més que un pur mitjà per obtenir recursos materials per subsistir.** És una acció que expressa la dignitat i l'autonomia personal i atorga un lloc social. Ho tindrà en compte la “nova normalitat”? **O aquesta només voldrà dir seguir amb les mateixes condicions laborals, però amb mascareta i distància física?** (Em nego a acceptar el concepte de distància social, que és terrible i ben significatiu!)

Les situacions referides, reals i feridores, són una denúncia viva d'unes condicions de vida laborals i socials que són inadmissibles. I que caldrà modificar a favor de les persones si volem ser una societat decent. Només aquesta acció serà digna de dir-se acció política. Per aquest motiu preferim fer nostra l'expressió de Guy Ryder, director general de la OIT, que afirma que més que una “nova normalitat” el que cal és entrar en una “normalitat millor” per a tothom.

Pepe Rodado

22/5/20